

РЕШЕНИЕ

№ 1503

гр. София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 18.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **12089** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя Д. Т. Х., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С75-0398975/07.10.2019 г. на началник отдел „Оперативни дейности” в главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП-гр.С., с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от същото дружество и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

С жалбата се моли съда да отмени оспорената заповед, като незаконосъобразна - издадена при несъответстващи фактически констатации и липса на мотиви, като необоснована – доколкото констатацията, че дружеството не е подало данни по реда на чл.59а ал.3 т.1 от Наредба № Н-18/13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията за софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин / Наредба № Н-18/2006г./ не отговаря на действителната фактическа обстановка, както и като издадена в нарушение на принципа за съразмерност и в противоречие с целта на закона. Претендират се направените в производството разноски.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. С., която в позицията по същество поддържа, и че органите по приходите не са съобразили при издаването на оспорената заповед, че за дружеството е валидно изключението на чл.118 ал.11 т.5 от ЗДДС, поради което след като вече е подадена информация с електронната система за фискална памет, то не следва да подава информация с данни по реда на чл.118 т.10 от ЗДДС.

Ответникът – началник отдел „Оперативни дейности”, главна дирекция „Финансов контрол” при ЦУ на НАП, се представлява от юрисконсулт И., която оспорва жалбата, като неоснователна и недоказана и пледира за оставянето ѝ в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.10.2019г. в търговския обект, стопанисван от горепосоченото търговско дружество е извършена проверка от служители на органите по приходите, съвместно с органи на МВР и на ГДМТН, обективирана в Протокол за извършена проверка № 0398975/02.10.2019г. При проверката е установено, че в обекта, представляващ бензиностанция, има монтирана и регистрирана в Националната агенция за приходите електронна система с фискална памет (ЕСФП) модел Nexus 9, с индивидуален номер VN011004 и номер на фискалната памет 51011908, регистрирана с потвърждение в приходната администрация с номер 4345653/01.10.2019 г. В хода на проверката е било установено, че има разминаване между данните, подадени към Националната агенция за приходите от ЕСФП и данните по нивомерната система в обекта за доставеното количество гориво по АДД № 00000000004828872/24.09.2019 г., доставено на 27.09.2019 г. в размер на 2976 литра по документи, а в системата на Националната агенция за приходите са постъпили данни за 7733, 95 литра. Съобразно констатациите в протокола за извършена проверка, за 02.09.2019г. разминаването между количеството гориво по документи и в подадената информация към НАП, се дължи на техническа грешка, за което е било изискано и представено обяснение от управителя на обекта.

От съдържанието на направена справка за регистрирани съобщения за доставка на гориво за Ф. 3983270 по ЕИК[ЕИК] за периода от 01.09.2019 г. до 30.09.2019 г. (л.19 от адм.д. № 11800/2019г.) се установява, че съобразно подаваните данни от дружеството не може да се установи реалното получено и налично гориво, тъй като по данни от съобщенията от нивомерната система за 27.09.2019 г. обема на доставеното гориво в резервоар № 2 е 7733, 95 литра при 15 С, а въведените от дружеството чрез данни по документ АДД номер 00000000004828872/24.09.2019 г. за 27.09.2019 г. са съответно 2976 литра на доставеното дизелово гориво в резервоар № 2 при 15 С. Същото разминаване в количеството на горивото по документ и по нивомерната система е установено и за датата 02.09.2019г. (л.20 от същото дело), като за разминаването е било изискано от органите по приходите обяснение от управителя на обекта. И в двата случая на констатирани разминавания в количеството на горивото, същото, отчетено по нивомерна система е по-голямо, отколкото отчетеното количество по документ.

При тези констатации е издадена оспорената в настоящето производство Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С75-0398975/07.10.2019 г. на началник отдел „Оперативни дейности” в главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП-гр.С., с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено

място], [улица], стопанисван от същото дружество и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл.186 ал.1 т.1 б."г" и чл.187 ЗДДС. На дружеството е наложена принудителна административна мярка запечатване на обект – бензиностанция, намираща се на посочения в заповедта адрес, и забрана за достъп до него за срок до 14 дни, поради извършено нарушение на чл.59а ал.3 т.1 от Наредба № Н-18/2006г. на МФ във вр. с чл. 118 ал.10 от ЗДДС – изразяващо се в неподаване на данни чрез електронен документ за получените доставки на гориво.

Заповедта за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно приетата по делото Заповед № ЗДУ-ОПР-16/17.05.2018г. г. на изпълнителния директор на НАП и Заповед № 3766/25.09.2019г. на същия орган за преназначаването на Л. П. Х. на длъжност началник отдел „Оперативни дейности” в главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП-гр.С..

Задължението да се подават данни по реда на чл. 59а, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., както и за промените в тях, е нормативно регламентирано задължение за субектите, стопанисващи или управляващи търговски обект бензиностанция. Съобразно съдържанието на оспорената заповед, адресата на наложената с нея ПАМ е субект на задължението по чл. 118, ал. 10 ЗДДС, изразяващо се в подаване в Националната агенция за приходите на данни за доставката и движението на доставените/получените количества течни горива, както и за промяната в тях, като данните се подават на датата на данъчното събитие или на датата на възникване на промяна в обстоятелствата по електронен път с квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 118, ал. 11, т. 5 ЗДДС от задължението по ал. 10 е изключен получателят на доставки, който ги е отчел чрез електронната си система с фискална памет / ЕСФП/, който не подава данни по чл. 118, ал. 10 ЗДДС. В допълнение - продължение на това правило е уредбата, съдържаща се в чл. 59а, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г., която изрочно сочи, че получателят по доставка на течни горива подава електронен документ за получаване /ЕДП/, с изключение на случаите, когато горивото се доставя в обект с ЕСФП. Следователно, за обектите с ЕСФП се подават данни за доставени количества горива по документ, чрез въвеждането им в ЕСФП (вж. чл. 59а, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006г.).

Видно от констатациите в ЗПАМ [фирма] е подало данни за количество горива по документ чрез въвеждането им в регистрираната в обекта ЕСФП. В този смисъл дружеството - жалбоподател е изпълнило и задължението си по чл. 3, ал. 3 от Наредбата за предаване на НАП по установената дистанционна връзка на данни, които дават възможност за определяне на наличните количества горива в резервоарите за съхранение в обекта, като е констатирано несъответствие именно между тези подадени от задълженото лице данни. Съобразно констатациите на органите по приходите в обекта на [фирма] продажбите на течни горива се извършват чрез средства за измерване на разход, а регистрирането на продажбите се

извършва с издаване на фискална касова бележка от ЕСФП (чл. 3, ал. 2 от Наредбата). Следователно, продажбите на течни горива в обекта се извършват чрез средства за измерване, а отчитането на приходи се обвързва с продажбата на гориво, а не с получаването му. Ето защо от отчитането по нивомерната система на повече като количество гориво, данните за което се предават по установената връзка с НАП, не следва извод за възможно укриване на приходи. Укриване на приходи би било възможно, в случай че количеството горивото по нивомерната система е по-малко от това отчетено с ЕСФП, защото тогава биха били налице извършени продажби, които не са регистрирани с издаване на фискален бон от ЕСФП.

Поради изложеното съдът намира, че не е доказано наличието на посоченото нарушение от задълженото лице, както и не е доказан риск от загуба на данъчни приходи.

Както вече бе посочено – действително е налице разминаване в количеството гориво по документ и по нивомерна система, но при наличието в обекта на ЕСФП жалбоподателят не е адресат на задължението по чл.59 а ал.3 т.1 от Наредбата и не е осъществил нарушението по чл.118 ал. 10 от ЗДДС, като освободен от същото задължение, на основание чл.118 ал.11 т.5 от ЗДДС.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че не са събрани доказателства за наличието както на правните, така и фактическите основания, посочени от органа за издаване на оспорената заповед, поради което същата следва да бъде отменена.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за заплащане на доказаните в производството разноски за заплатена държавна такса в размер на 50 лв.

Поради което и на основание чл.172 ал.2 предл.2 от АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С75-0398975/07.10.2019 г. на началник отдел „Оперативни дейности” в главна дирекция „Фискален контрол” в ЦУ на НАП-гр.С., с която на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – бензиностанция, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от същото дружество и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА ЦУ на НАП [населено място] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 50 (петдесет лева) лв.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

